

“মৰমৰ সন্তানসকল - কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম কৰি লুকাই ৰাখিব নালাগে, লুকাই ৰাখি সভাত বহাজনে বহুত শান্তি খাবলগীয়া হয় সেয়েহে সারধান, বিকাৰৰ দৰে কাঢ়া ভুল যাতে কেতিয়াও নহয়”*

প্ৰশ্ন:- কোনটো লক্ষ্যক সন্মুখত ৰাখি পুৰুষাৰ্থত আগবাঢ়ি গৈ থাকিব লাগে ? *

*উত্তৰ:- লক্ষ্য হৈছে- আমি সুযোগ্য সন্তান হৈ মাতা - পিতাৰ অন্তৰৰ আসনত স্থান প্ৰাপ্তিৰ যোগ্য হ'ব লাগে। খোজে প্ৰতি পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। এনে কোনো চলন হ'ব নালাগে যাৰ দ্বাৰা কুল কলংকিত হয়। এনে সুযোগ্য সন্তানে নিজকে যাত্ৰী বুলি ভাবি যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ থাকে। যাত্ৰী কেতিয়াও যাত্ৰাত পতিত নহয়, যদিহে কোনোৱে বিকাৰৰ বশীভূত হয় তেনেহ'লে তেওঁ চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈ যায়, সত্যনাশ হৈ যায়। তাৰ পিছত বহুত দুখ হয়।

গীত:- শৈশৱৰ দিনবোৰ পাহৰি নাযাবা.....*

ওঁম্ শান্তি । এইটো গীত সন্তানসকল বাবেই। মাম্মা- বাবা বুলি কৈ পুনৰ বিকাৰত যদি যোৱা এনেকৈ ভাবিবা যেন মৰি গ'লা। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্য য'ত অতি সারধানতাৰ দৰকাৰ। মই সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান হওঁ আৰু বিচিত্ৰ হওঁ। বাস্তৱতে যেতিয়া মই তাত (পৰমধামত) থাকো তেতিয়া মোৰ কোনো চিত্ৰ নাথাকে। পিছত চিত্ৰ লৈ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰি এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় পালনাৰ সন্তান হওঁ। ঈশ্বৰীয় পালনাৰ সন্তান নিশ্চয় হোৱাৰ পিছত যদি পুনৰ বিকাৰলৈ যোৱা মৰিবা। এইয়াটো বুজিছা - পিতা সুখ দাতা হোৱাৰ লগতে ধৰ্মৰাজ হৈ হিচাবো ঠিক লয়। পিতাই দুখ নিদিয়। তেওঁতো সুখ দাতা হয় পিছে পিতাই বুজাইছে - যদিহে তোমালোকে বিকাৰলৈ গৈ পতিত হোৱা আৰু পিতাক নুশুনোৱা তেতিয়াহ'লে এশ গুণে দণ্ড খাব লাগিব। পিতাৰ সন্তান হৈ পিছত পুনৰ নৰকৰ দুৱাৰ হোৱা আৰু বাবাকো নোকোৱাকৈ থকা তেন্তে একেবাৰে মৰি পৰি থাকিবা, তাৰপিছত কিমানেই পুৰুষাৰ্থ নকৰা কয়,বিজয় পাব নোৱাৰা। বাবাই সোঁৱৰাই দি আছে। বহুত সন্তানে লুকাই ৰাখে। বিকাৰলৈ যোৱা মানে বহুত ডাঙৰ পাপ। লুকুৱা আৰু মৰা। এনে সন্তান নহোৱাই বেছি ভাল। কু-সন্তান হ'লে মাক-পিতাকে কয় নে এনে সন্তান থকাতকৈ মৰাই ভাল। কোনোৱে এনেদৰে ভাবিব নালাগে- বাবাই জানো গম পাব। হয়, এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা) হব পাৰে বাহিৰযামি, এওঁ গম নাপায়। পিছে শিৱ বাবাইতো ভালদৰে জানে। পিতাই কয়- মই সুখ দিব লাগে। প্ৰত্যেকে চলন অনুযায়ী শান্তিও পায়। পিতাই সকলোকে কয়। এই ক্ষেত্ৰত নাৰীয়ে বহুত সারধান থকা উচিত। মিছা কেতিয়াও কব নালাগে। পিতাই পুৰুষতকৈ নাৰীৰ ওপৰত বেছিকৈ দয়াবান হয় কিয়নো নাৰীক বহুত অত্যাচাৰ কৰে। পিতাই আহি মাতাৰ ওপৰত কলহ ৰাখে, গতিকে মাতাৰ ওপৰত বহুত দায়িত্ব। বাবাই ক্ৰোধৰ বাবে ইমান নকয়, যিমান বিকাৰৰ বাবে কয়। কোনো পতিতে বাস্তৱতে এই সভাত বহিব নোৱাৰে। কিছুমানে কয় যে পতিতৰ লগতো লগ হ'ব লগিয়াও হয়। প্ৰখ্যাতি ব্যক্তি বেছি পতিত হয় কিয়নো তেওঁলোকৰ ওচৰত পইছা থাকে সেয়েহে মাতা সকলেহে নিৰবজ্ঞ (নাঙঠ) হোৱাৰ পৰা পৰমাত্মাক মাতে। সকলো দুখী। মাতা সকলে মতাৰ কাৰণেহে পিতা আহে। মাতা সকলে সারধানে থকা উচিত। মাতাসকলৰ নাম আছে - পুখৰাজ পৰি, নীলম পৰি.....।

পিতাই সারধান কৰে- ইয়াত অসুৰৰ পৰা দেৱতাহে বনোৱা হয়। অসুৰ পতিতক কোৱা হয়। এইয়া গোটেই আসুৰী দুনিয়া। পতিত দুনিয়াত পাৱন কোনো নাথাকে। সন্যাসীৰ কাৰণেও বুজোৱা হৈছে তেওঁলোক কোনো দেৱতাৰ দৰে পাৱন নহয়। তেওঁলোকো পতিত দুনিয়াতেই থাকে। সত্যযুগত সকলো পৱিত্ৰ সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। তোমালোকে সম্পূৰ্ণ পাৱন হ'বলৈ ইয়ালৈ আহিছা কিয়নো এইখন সম্পূৰ্ণ পতিত দুনিয়া। ইয়াত এজনো পাৱন নাই। ত্ৰেতাতে দুই কলা কম বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত ১৬ কলা, ত্ৰেতাতে দুই কলা কম হৈ যায়। বাস্তৱতে ত্ৰেতাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। স্বৰ্গ হৈছে সত্যযুগ। সন্তানসকলে নিজকে সত্যযুগৰ কাৰণেহে তৈয়াৰ কৰিব লাগে। বিকাৰত গলে সত্যযুগত আহিব নোৱাৰিবা। মূল কথাটো হৈছে পতিত নহ'বা। শিৱ বাবাইতো সকলো জানে পিছে এজন এজনকৈ কিমানক সুধিব। অপৱিত্ৰ হৈ লুকোৱাই ৰাখিলে বহুত ভয়ানক শান্তি খাব লাগিব। বৈঠক বহিব তাত বাবাও বহিব, ধৰ্মৰাজো বহিব। পিছত ধৰ্মৰাজে কব - তুমি এইটো সময়ত বিকাৰলৈ গৈছিলি আৰু সভাত আহি বহিছিলি। কোৱাও নাছিলি, এতিয়া খোৱা শান্তি সেয়ে বাবাই কয়- বহুত সারধানে থাকিব লাগে। বিকাৰত গৈ কেতিয়াও ইয়াত আহি বহা উচিত নহয়। এনেকুৱা বহুতো আশ্ৰমত (center)আহি বহে। বাবাই জানে - বহিবলৈ মানা কৰা হয়। যদি এটা সময়ত অসুৰ হৈ বিঘ্ন পেলায়। অসুৰ হৈ যায়। কাজিয়া কৰিবলৈ ধৰিব।

ইয়াকেই কোৱা হয় - পতিত ৰাজ্য,কাঁইটৰ দুনীয়া। ৰজা-ৰাণীটো নাই। যিমান ডাঙৰ মন্ত্ৰী তেনে প্ৰজা। তেওঁলোকে এইবোৰ বুজি নাপায়। সঁচা বাবাৰ লগত সঁচা হোৱা উচিত। সঁচা অন্তৰত পিতা সদায় ৰাজী (সন্মত)। বুদ্ধিৰ তলা খুলি দিব। সঁচা অন্তৰ নহলে তলা খোল নাখায়। পিছত উদাস হৈ থাকিব। বিদ্ৰু আহি থাকিব,সেয়ে পিতাই বুজাই দিয়ে। শাস্ত্ৰতো লিখা আছে- ইন্দ্ৰপ্ৰস্থত অসুৰ লুকাই আহি বহি গৈছিল। ইয়াতো অৰ্থাৎ আশ্ৰমতো এনেকৈ আহি বহি যায়। চাই ইয়াত কোনো শিকাই তাৰ পিছত কন্যাক চায়। চঞ্চলতা কৰিব।

এতিয়া বেহদৰ পিতাই আহি সন্তানক বুজাই,দুনীয়াই নাজানে। গীতাত পিতাৰ নামৰ সলনি (ঠাইত) শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দিছে। ভগৱানতো নিজে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁহে বহি বুজাই। সেই পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে কিয়নো এতিয়া উভতি যাবৰ হৈছে। তোমালোক এতিয়া স্মৰণৰ যাত্ৰাত আছা। কেতিয়াও কোনোৱে তীৰ্থ যাত্ৰাৰ সময়ত বিকাৰলৈ নাযায়, এইয়া দীঘলীয়া যাত্ৰা। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিম তেতিয়ালৈকে যাত্ৰাত আছো। যাত্ৰাত চলি থাকোতে বিকাৰলৈ যদি যোৱা তেনেহ'লে চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈ যাব। এইটো মনত ৰখা উচিত- আমি যাত্ৰী,বিকাৰত যাব নালাগে। আজি-কালিৰ দুনীয়া বহুত লেতেৰা প্ৰবৃত্তিৰ। তীৰ্থৰো পাণ্ডা সকল বহুত লেতেৰা প্ৰবৃত্তিৰ। বাবা বহুত অনুভৱী। সেয়েহে পিতাই আহি সকলোতকৈ কন্যা আৰু মাতা সকলোকহে বেছিকৈ উঠাই। গোৱাও হয় জগত অম্বা শক্তি সেনা। বাবাই বুজাই,এইটো ধ্যান ৰাখিবই লাগিব- আমি যেনে কৰ্ম কৰিম আমাক দেখি আনেও কৰিব। যদি কোনো বি.কে. বিকাৰ, দেহী-অভিমান বা লোভ আদি থাকে তেনেহ'লে সেৱা কৰিব নোৱাৰিব। তাৰপিছত ফেল হৈ যায়, জিঞ্জাসু সকল খং কৰি যায়। ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকল ভাল হলে দোকানো ভালকৈ চলিব। যিয়ে ভাল সেৱা কৰিব তেওঁলোক মহাৰাজা-মহাৰাণী হব। যদিহে কম সেৱা কৰা মহাৰাজা-মহাৰাণীৰ দাস-দাসী হব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ওচৰতটো দাস-দাসী থাকিব। তেওঁলোকতো ৰজা-ৰাণীৰ লগত থাকে। ইয়াত তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। তোমালোক যাত্ৰাত আছা। যাত্ৰাক পাহৰিলে, শিৱবাবাক নাইবা মিঠা ঘৰক পাহৰিলে মায়াই থাপ্পৰ (চৰ) বহুত জোৰকৈ দিব। তোমালোকে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বিকাৰৰ পৰা বাছি থাকিব লাগে। ইয়াত কোনো কথা লুকাই নাথাকে। শাস্তিতো তেওঁই দিব।

কোৱা হয়- অনুসৰণ মাতা-পিতাক কৰিব লাগে.....। পিতাই জানো এনেকুৱা কিবা কৰিব। বাবাৰ ওচৰলৈ এনে বহুতো আহে,তেওঁৰ বাৰ্তালাপৰ দ্বাৰাই গম পোৱা যায় যে তেওঁ পতিত। বহুত কাঠিন্তাৰেহে পবিত্ৰতাত থাকে কিজানি। সন্দেহ অহাৰ পিছতেই বাবাই মুৰুলিত বুজাব লগীয়া হয়। বহুত আছে যিয়ে লুকাই থাকে। যাত্ৰাত বিকৰ্মলৈ যোৱাটো বহুত বেয়া কথা। তুমি বিজয় মালাত গুটিত হব নোৱাৰা। তোমালোকে বিচৰা - সূৰ্যবংশী হম,তেতিয়া হ'লে যাত্ৰাত চলি থাকোতে কেতিয়াও অপৰিত্ৰ হব নোৱাৰা। যাত্ৰাত আছো - সন্তানে এইয়া পাহৰি থাকে। কোনোৱে গোটেই দিনটোত এক ঘণ্টা,আধা ঘণ্টাও মনত নকৰে। বাবাৰ স্মৰণত থকা বহুত কাঠিন। পিছত ৰাজকীয় ঘৰত আহি দাস-দাসীৰ পদ পায়। পুৰুষাৰ্থ কৰি মাতা-পিতাৰ অন্তৰৰ হিংসাসনৰ অধিকাৰী হৈ দেখুওৱা। নহ'লে পিতাই কব, কু-সন্তান যিয়ে ভালদৰে পিতাৰ শ্ৰীমতত নচলে। তুমি ব্ৰাহ্মণ যাত্ৰাত আছা, যদিহে এনে কোনো চলন চলি কুলত কলংকিত লগোৱা তেতিয়া হ'লে বহুত শাস্তি খাব। জন্ম-জন্মান্তৰে গৰ্ভ জেলৰ কয়দী হৈ আহিছা। এই সময়ত সকলো মনুষ্য জেলৰ কয়দী। ক্ষনে-ক্ষনে শাস্তি খায়। তোমালোকেতো এতিয়া গৰ্ভ মহলত যাব। গতিকে কিমান পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। লাগিলে তোমালোকে য'তেই নবহা কয়,ট্ৰেইনত(train) য'তেই নহওঁক কয় তুমি যাত্ৰী,স্মৰণত থাকিব লাগে। সকলোৱে কয় - আমি নাৰায়ণ বা লক্ষ্মীক বৰণ কৰিম। গতিকে এনেকুৱা হৈ দেখুওৱা। পদ যদি নোপোৱা তেন্তে কি কৰিলা। বাবাই সাৱধান কৰি দিয়ে। বাবাৰ ওচৰলৈ আহিলে সন্তানক বাবাই ভালদৰে হাঁহি-ফুৰ্তি কৰায়। কোনোবাৰ মোহ বিকাৰৰ পোক এনেকুৱাহে যিদৰে বান্দৰ-বান্দৰীৰ। মিত্ৰ-সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰিয়েই নাহে। যিয়ে অপৰিত্ৰ হয় তেওঁ পিছত লিখেও- বাবা, আমি হাৰ খাই গ'লো, কামৰ (বিকাৰৰ) গাতত পৰি গ'লো। চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ হৈ যায়। বাবাই সাৱধান কৰি থাকে- তুমি যাত্ৰাত আছা। ইয়াত কাম বিকাৰ আহিব নালাগে। কাম মহাশত্ৰু। আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিওঁতা। মৃত্যু লোকত সকলোৱে আদি-মধ্য-অন্তত দুখ ভুগি থাকে। সত্যযুগ খনক অমৰলোক বুলি কোৱা হয়। অমৰনাথ শিৱবাবাৰ পৰা কথা শুনিলে সত্যযুগৰ ৰাজধানী পাই যাব। বুঢ়ীসকল আৰু কন্যাসকল বিকাৰৰ পৰা ৰক্ষা পাই আছে,বিধৱা সকলো বহুত ভাগ্যশালী। স্বামীৰো স্বামীতো শিৱবাবাই। ঈশ্বৰীয় পাঠশালাত আহি মুৰুলী শুনিলে নতুন-নতুন কথা শুনিব পাৰা। বেহদৰ পিতাই স্বৰ্গ পৱিত্ৰ দুনীয়াৰ মালিক বনাই গতিকে তৎক্ষণাত পৱিত্ৰ হোৱা উচিত। যুটকা খাই (কলমটিয়া) থাকিলে,বিষ পান কৰি থাকিলে ধাৰণা নহয়, তাৰ কাৰণে সোণৰ বাচনৰ প্ৰয়োজন। পিতাই নিৰঅহংকাৰী হৈ পতিত দুনীয়ালৈ আহিবলগীয়া হয়। মোক কেৱল সন্তানেহে জানে। তাৰ ভিতৰতো কোনো কোনো সন্তানক মায়াই নাকত ধৰি বাগৰাই দিয়ে। তেনে সন্তানে সন্মান নাৰাখে। ওহো, ভগৱানে আমাক পঢ়াই ! আমি কিমান সৌভাগ্যশালী ! বাবাই কিমান সাধাৰণ শৰীৰত বহিছে ! তোমালোক সন্তানসকলো নিৰঅহংকাৰী হব লাগে। পিতা হৈছে নিৰাকাৰ,দেহৰ অহংকাৰ আহিব নোৱাৰে। তোমালোকো নিৰাকাৰী হোৱা। তোমালোক মৰি যোৱা, দুনীয়াও মৰি যাব। আমি এতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে।

এই কবৰ স্থানক কি মনত কৰিব লাগে। নিজৰ ভিতৰত এনেকৈ কথা পাতি থাকিব তেতিয়া ফুৰ্তিৰ পাৰা উঠি থাকিব আৰু সদায় প্ৰফুল্লিত হৈ থাকিব।

আমি বাবাৰ সতে যাত্ৰাত আছো। বাবাই আমাক নিবলৈ আহিছে। এনে হ'ব নালাগে যাতে ময়াই কাণ কাটি দিয়ে। তাৰ পিছত শুনিলেও ধাৰণা একো নহ'ব। ফুৰ্তিৰ পাৰা ওপৰত (উচ্চতালৈ) নাযাব। বহুতক দান কৰিলেহে বহুতৰ পৰা আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব। জ্ঞান মার্গত সকলোতকৈ বেছি মিঠা হ'ব লাগে। লুন-পানী(কাজিয়া পেচাল) হ'ব নালাগে। বিকাৰী সম্বন্ধ আৰু দৈৱী সম্বন্ধৰ লগত থাকিও পালন কৰি যোৱা। দুয়ো ফালৰ পৰা স্নেহী হ'ব লাগে। পিতাইও সু-সন্তানক দেখি সুখী হয়। ভাল বাৰু !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-*

(1) এতিয়া আমি যাত্ৰাত আছো, সেয়েহে বহুত সাৱধানে চলিব লাগে। পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

(2) পিতাৰ সমান নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে। আমি বাবাৰ ওচৰত যাব লাগে সেয়েহে সকলোৰে পৰা মমত্ব অতৰাই পেলাব লাগে। নিজৰ ভিতৰতে বাৰ্তালাপ কৰি প্ৰফুল্লিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান:- দুখৰ চক্ৰৰ পৰা সদায় মুক্ত হৈ থাকোতা আৰু অন্যকো মুক্ত কৰোতা স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা*

যি সন্তানে কৰ্মেন্দ্ৰীয়ৰ বশ হৈ কয় যে আজি চকুৱে, মুখে বা দৃষ্টিয়ে বিশ্বাসঘাতকতা কৰিছে, গতিকে বিশ্বাসঘাত হোৱা মানে দুখৰ অনুভূতি কৰা। দুখীয়াৰ মনুষ্যই কয় - বিচৰা নাছিলো পিছে চক্ৰত আহি গ'লো। পিছে যি স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তান তেওঁ কেতিয়াও কাৰো বিশ্বাসঘাতকতাৰ চক্ৰত আহিব নোৱাৰে। তেওঁ সদায় দুখৰ চক্ৰৰ পৰা নিজে মুক্ত হৈ থাকোতা অন্যকো মুক্ত কৰোতা, মালিক হৈ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰীয়ৰে কৰ্ম কৰোতা হয়।

শ্লোগান:- অকাল আসনধাৰী হৈ নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ মান-সম্বন্ধত থাকিলে কেতিয়াও বিচলিত হ'বলগীয়া নহ'ব। *